

Vekanpää

Uraputkessa

Vesa Savioja

Vekanpää Uraputkessa

**Kiitokset pojilleni Pyrylle ja Vilille.
Ilman teitä en keksisi mistä kirjoittaa.
Kiitokset myös rakkaalle Hannelelle
kannustuksesta ja ihan vaan vieressä
nukumisesta.**

**Tähän pitäis taas keksiä joku motto,
hö... Onko mulla joku motto? No ei
ole!... Tai onhan mulla.**

**Miehellä pitää olla töitä, eihän niitä
muuten voi jättää tekemättä.**

Vesa Savioja

Vekanpää

Uraputkessa

© 2016 Vesa Savioja

Kustantaja: BoD– Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD– Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-330-901-2

Sisällys

Kaupungin duunari.....	1
Pappi Lukkari Talonpoika Kuppari.....	16
Metallimies.....	20
Kesäjamppana vesilaitoksella	24
Vuorenpeikko.....	30
Levyseppähitsari	35
Autokauppias	40
Insinööri	49
Sähkömies	57
Vartiomies!.....	70
Meedio	76
Kirjailija	79
Putkimies.....	84
Urho-terapia.....	91
Terveisiä Ruottista!	97
Optikko!	105
Laiska.....	108
Teräsmyyjä.....	115
Näyttelijä.....	130
Auton asentaja.....	136
Fakiiri	140
Kirjanpitäjä.....	150
Kelloseppä.....	154
Ammattiurheilija	157
Oodi työlle.....	162

Kaupungin duunari

Mun työura alkoi siitä, kun faija hommas mut kesätöihin kaupungille. Se tapahtu joskus kultaisella 70-luvulla. Nuori, mopoikäinen-hän mä vasta olin, mut kelpasin silti kunnalle tappajan hommiin. Se oli mun ensimmäinen kesätyöpaikka ja työpaikka yleensäkin. Tarkemmin kerrottuna työskentelin kuukauden ajan kaupungin puisto-osastolla rikkaruohontappajana. Ei se varmaankaan ihan tuo se mun titteli ollut, mut siitä ne mulle makso, meinaan rikkaruohojen tappamista kaupungin ylläpitämillä alueilla. Kavereille kyllä aina kerroin olevani kaupungin palkkatappaja, kun ne kyseli mun kesätöistä. Enhän mä oikeestaan edes valehellu, tappaja ku tappaja vaikka sitten rikkaruohontappaja.

Ei ne musta kuitenkaan mitään kemikaali-Alia tehneet, vaan myrkkyjen sijaan antoivat aseiksi lapion, työrukkaset ja ämpärin. Tolla aseistuksella mä kävin sen kesän aikana oman 30-päiväisen sotani rikkaruohoja vastaan. Ensimmäinen työmaa oli Pikkuveskun puistossa. Ekaksi tehtäväksi mulle annettiin poistaa rikkaruohot jokaisen puistossa olevan puun ympäriltä, se piti tehdä noin 30 cm etäisyydeltä. Tiiättekö muutes kuinka monta puuta siinä puistossa oli tuohon aikaan? No mä voin kertoa, siel oli 437 puuta. Tiiän sen, koska laskin ne eli nyt sitten tiiätte teki.

Ensimmäisenä päivänä olin tosi ahkera. Ruokauttiin mennessä mä olin perannu jo lähes puolet siitä puistosta. Sitten se pomon virkaa tekevä pikku hitleri tuli tarkastaa mun hommia. Eihän sille natsille mun työnjälki kelvannu. Ne puunympärykset piti kuulemma kitkeä siten, että polkastaan se pistolapio aina terää myöten maahan, käännetään se maa ympäri ja korjataan rikkaruohot siihen ämpäriin. Aikaa koko puiston kitkemiseen se anto mulle viikon. Ton ohjeistuksen jälkeenhän mun työ hidastu tietysti huomattavasti. Joka puun ympärillä piti tehdä keskimäärin 20 polkasua, lyödä kädet yhteen, tehdä kuperkeikka ja sanoo – kyllä on kivaa olla kaupungin duunari! No ei nyt ihan, mutta sitä lapioimista oli vähä pirusti, viikon työpäivien aikana olis pitänyt tehdä keskimäärin 3,64 polkasua, kääntöä ja keräystä minuutissa ja siirtyä vielä seuraavalle puulle. Jaa että mistäkö tiin? No mähän tietysti laskin senkin.

Hitto että se oli pässiä hommaa! Vähän reilun päivän mä jaksoin pilkulleen toteuttaa sitä pikku hitlerin mulle määräämää työnkuvaa, sitte piti yrittää keksiä jotain, et kestäisin edes sen ekan työviikon sitä hommaa. Niinpä mä aloin harjottelee lapion heittoa, eli puulta toiselle kävellessä, heitin aina sitä lapiota eteenpäin siten, että onnistuneessa heitossa se lapio pyörähti ilmassa voltin ja iskeytyi terä edellä nurmikkoon pystyyn. Ensin se lapionheitto oli mulla oheistekeeminen siihen kitkemishommaan, mutta jo muutama tunnin kuluttua siitä kitkemisestä tuli oheistekeeminen. Heitin sitä lapiota aina niin monta kertaa, kunnes heitto epäonnistui ja vasta sitten siirryin kitkemään

seuraavaa puuta. Ennätys perättäisissä onnistuneissa heitoissa oli 38 kertaa

Seuraavana päivänä mä aloin hiukka kyllästyä lapion heittämiseenkin ja aloin kaihoisasti katselemaan busseja, jotka ajo siitä puiston ohi. Niitten reitti kun kierti melkein mun kotiovelle. Kolmantena päivänä mä sitten viskasin sen mun aseistuksen yhden puskan alle ja hyppäsin kymmenen aikaan bussiin ja läksin kotia syömään. Eihän se mun ruokkis kylläkään ois alkanu ku vasta klo 11, mutta kun mun bussi tuli jo kymmeneltä. No jos mä lähinkin vähän liian aikasin ruokkikselle, nii vastaavasti mä tulin takasin sitten vähän myöhemmin, eli palailin joskus yhen aikoihin ja jatkoin hommia. Enhän mä kerenny ku parina päivänä pitämään tommosen aavistuksen venytetyn ruokatunnin ennenku meinasin jäädä kiinni siitä. Olin just palaillu murkinalta työmaalle ja saanu rukkaset käteen, ku huomasin siellä puistossa kurvailevan kaupungin puistotoimen pakettiauton. Kiire niillä tuntu jonnekkain olevan, kun ne paineli menemään nelipyöräluisissa niitä puistoteitä keltasen varotusvalon vilkuessa katolla. Lopulta ne bongas mut toiselta puolen puistoa ja se auto lähti tulemaan suoraan mua kohti. Ne päästi tulemaan vissiin niin kovaa ku se pakettiauto kulki. Mä jo harkitsin, et heitän lapion menemään ja juoksen viereiseen mettään karkuun, ettei ne aja vahingossa mun päälle. Hyvä että se auto oli ehtiny edes pysähtyä, ku pikku hitleri jo hyppäs ulos auton hytistä ja ryntäs mun eteen huutamaan naama punasena:

– *MISSÄ HELVETISSÄ SÄ OOT OLLU?!*

Nostin piruttaan sen lapion olalle ikään ku kiväärin, löin kantapäät yhteen, tapailin jotain asennon tapasta ja vastasin reippaalla äänellä:

- Herra ylipuistomestari, täällähän minä olen ollut mihin te minut määräsitte.
- *ÄLÄ VALEHTELE! ME OLLAAN AJETTU TÄTÄ PUISTOA RISTIIN RASTIIN, EIKÄ SUA NÄKYNYT MISSÄÄN!*
- No sitten mä olin varmaan just tuolla mettässä kusella, kun te olitte tässä kohdassa.

Se mulkoili mua hetken ja jatko huutamista:

- *ME KÄYTIIN TÄÄLLÄ JO AIEMMIN, ETKÄ OLLU SILLOINKAAN TÄSSÄ!*
- En mä tässä ollukkaan, vaan olin silloin tuolla toisella puolella puistoa.
- *ETKÄ OLLU, KOSKA ME KÄYTIIN SIELÄ-KIN, JOTEN MISSÄ SÄ OLIT?!*
- Olin sitten luultavasti juuri tyhjäämässä tota rikkaruohoämpäriä, tuolla sivulla kulkevan ratapenkan taakse.
- *MINKÄ HELVETIN TAKIA, SÄ SITÄ SIELLÄ KÄVIT TYHJÄÄMÄSSÄ!?*
- Mä aattelin, et ihmiset valittaa jos puistossa näkyy isoja rikkaruohokasoja.
- *MITÄS JOS KÄYDÄÄN KATTOMASSA SITÄ KASAA SIELÄ PENKAN TAKANA?*
- Hö. enhän mä tienny, et mun pitäs niistä sinne risukkoon joku kasa tehdä. Mä viskoin ne sinne pitkin pientareita.

Toisessa kirjassaan Veka jatkaa tutulla huumorilla tarinan kerrontaa, toimien eri ammateissa ja kertoen niistä toinen toistaan hullumpia tarinoita.

Samalla tämä teos syväluotaa eri ammattien hyviä sekä huonoja puolia sukeltaen toimenkuvien pinnanalle ja yrittää sitä kautta hahmottaa eri ammattien syvintä olemusta.

Sama suomeksi sanottuna: Veka koheltaa siellä ja täällä pohtien mitä kannattaisi tehdä rikastuakseen mahdollisimman vähällä työnteolla. Tekeväälle sattuu ja tapahtuu ja Vekalle tuntuu tapahtuvan, vaikkei se mitään tekisikään.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi